

402 Kardeşlerin Buluşması 4 Son

– Necmi Yaprak · 18 Şubat 2011

Anam çıktı kapıya --Oğlum bu saatte millet rahatsız edilir mi ? --Osman ablamlar uyumuş olmasınlar --Boş ver kaldırırız. --İyi o zaman, birer bardak ayran içer döneriz Dört kardeş bindik arabaya doğru köyün meydanına. Kahvelerin hepsi kapalı. Kimseler yok ortalıkta. --Osman bak görüyormusun köyün halini --Çoktan beri böyle --Köyün köpekleri bile azalmış --Doğrudürüst hayvan kalmadı ki köpek kalsın Ablamların evinin önüne yanaştık. Mutfak kısmının lambası yanıyor. Hep beraber avluya girdik. Evin dışı kapısı açık. Anlaşıldı bunlar halen ayakta. --Evde kimse yok mu --Buyurun, buyurun --Ne o len geceyarısı baskın mı var --Yok be enişte, sizi görmeye geldik --Hadi geçin bakalım içeriye --Hoşgeldiniz, hoşgeldiniz --Hoşbulduk abla Köyde kalorifer olmadığı için hangi odada soba var ise oraya geçiyoruz. Ablamın mutfağı büyük. Hem oturma odası hem de her şey elinin altında olsun diye böyle yaptırmış. Şimdilerde çoğu yerde de moda oldu. Ablamın oğlu komutan Yusuf izinde olduğu için onlarda muhabbete dalmışlar. Sanki bizi bekliyorlardı. Aynı şekilde hal hatır sormalar başladı. Daha soluklanmadan hemen bizi sorguya almaya başladı. --Kız Neriman ne yaptın sen öğle --Böyle daha iyi abla --Olmaz, olmaz kayınvalide veya kayınbaba ne kadar kötü de olsa onlara bakmak zorundayız. --Doğru söylersin abla ama ben mecbur kaldım, bilmediğin şeyler var --Abla sen şimdi boş ver bunları, ayranın var mı ? --Olmaz olur mu sen gelersen de ayran yapmaz mıyım --Ablan hoşmelim de yapmıştı --Tamam oldu şimdi, hoşmelimle ayran amma gider --Ulen Necmi sen tuhaf bir adamsın --Ne oldu enişte --Bütün terslikleri sende görüyorum --Ne tersliği enişte --Ne olacak erişteyi şeketleyip yersin, tatlıyı yoğurtla yersin --Sen de bir dene Yarım saat içinde konuştuklarımızın hepsini yazmaya kalkışsam inan bir kitap olur. Herkes bir şeyler anlattı. Osman geç kalmasın, sabah işe gidecek diyerek ablamdan müsaade istedik. Osman bizi bizim evin başında indirdi ve Karacabey'e doğru yola devam etti. Evin ışıklarını söndürmüşler. Anamın odasında bulunan televizyon halen açıktı. Kesin milleti Nadiye ablam yatırdı. --Nerde kaldınız len dırıldıklar --Börekler yarım kaldı, sofrayı hazırladın mı ? --Benim başım ağrıyor yatıp uyucem Millet içeriye geçti. Gökyüzünde ay ışığı var. Yıldızlar pırl pırl. Biraz ayaz olsa da şöyle beş on dakika yıldızların altında karşiki mahalleye bakayım. Mis kokulu bir havası var. Kendi kendime mırıldanmaya başladım. İçeriye girmediğimi anlayan Filiz kardeşim de dışarı çıktı. --Ağabi ne yapıyorsun dışarda --Biraz hava alıyorum --Ne güzel değil mi anamın bahçesi --Hele bir de yaz akşamları olsa --Yuvarlanırdık çimenlerin üstünde --Hiç içeriye geçmezdik --Sabaha kadar burada muhabbet ederdik --Millet yattı mı --Çok yorulmuşlar --Sen şimdi kabak böreğini ısıt, yanına da ayran yap --Hepsi hazır --Ne çabuk --Hadi geçelim içeriye Televizyonun sesini kıstık. Lambalar zaten sönmüştü. Beraber karnımızı doyurduk. Yine Filiz kardeşimle başbaşa kaldık. --Filiz sende çok yoruldun bu akşam bari erken yatalım Aslında bende bittim, tükendim. Bir an önce başımı yastığa vurmam istiyordum. --Tamam abi hadi iyi geceler o zaman Her zaman olduğu gibi sabahları anam erken kalkar. Akşamları da erken yatmaya alışmış. Biz muhabbet ederken bile mişıl mişıl uyar. Ne hikmetse bizleri uyarmamış, çıkmış dışarıya. Oturmuş bir sandelyeye örgü örüyor. Sabah güneşi de öyle güzel vuruyor ki --Anacüğüm ne yapıyorsun burda tek başına --Anan sana kurban olsun, Zeynebe patik örüyom --Gözlerin

iyi maşallah --İyi olmasa bari --Peki nasıl görüyorsun --Eh işte --Şansıma da havalar güzel gidiyor --Sen geldin diye --Yapma ana Uykusunu alan teker teker dışarıya çıkmaya başladılar. --Sizi gidi sizi ne yapıyorsunuz burda anacık, oğlucuk --Gel Neriman --İçerleri topladık, şimdi sofrayı hazırlayacağız --Önce çocukları doyurun Dışarıda, sundurmanın altında yine ateşi yaktılar. Sabah kalvaltısı hazırlanırken bile muhabbetle hazırlayacağız. Herkes bir işin ucundan tutuyor. Anamla ben oturmuş onları seyrediyoruz. Arkamdan sırtıma bir yumruk inmez mi. Kesin Nadiye ablam --Kalk len git aşağıdan çalı çırpı getir --Abla ne yaptın öyle ödümü kopardın --Asıl kulaklarını kopartacağım senin --Gene ne yaptım ben --Sen bilirsin suçunu Ablam takmıştı kafasına. Ben köye senin için geldim. Gecenin saat.01.00 olmuş nerdesin. Başladı sıralamaya. Sustur bakalım susturabilirsen. --Abla daha dur bu akşam da burdayım, sende gitmezsin Karacabey'e --Gitmem lazım tavuklarım aç kaldı --Şehrin göbeğinde sana tavuk mu lazım --Uuuu onlar benim bebeklerim, akşama kadar terasta onlarla konuşuyom --Tamam bulmuşsun muhabbeti --Durmaz oğul durmaz, ablan böyle işte --Olmaz ana sen nasıl uşakların yolunu gözlüyon --Anne bunda ablam haklı, herkes yavrularını düşünüyor --Hafta da bir gün gelse yeter --Duydun değil mi abla --Heee oldu, anam gelsin bana, herkesi dolaşsa bir ayda bitiremez --Eee ana ablam da haklı, şimdi ne yapacağız --Herkes evinde dursun o zaman Demek ki ne nereye gidersen git. Herkesin kendi evi gibisi yok. Dönüp dolaşırsın ama kendi evinde olduğu kadar rahat edemezsin. Bir kaç gün olmasına rağmen yavrularım geldi gözümün önüne. Cebimden telefonumu çıkardım. Büyük kızım Sinem'i aradım. --Alo kızım nasılsınız --İyiyiz babacığım --Bir yaramazlık yoktur inşallah --Olmaz olur mu, ben iyileştim, teyzem hastalandı --Hoppola ne oluyor size böyle --Hiç sorma babacığım, sırayla hasta oluyoruz --Hep ananın yüzünden değil mi --Önce o hasta oldu Salgın var herhalde bakalım sıra bize ne zaman gelecek. Kızımla telefonda konuşurken anam gözümün içine bakıyor. Torunlarıyla konuşmek için can atıyor. Fazla uzatmadan herkese selam söyle dedim ve --Telefonu babaannene veriyorum --Ver bakalım Annemin telefonla konuşmasını seyretmek o kadar hoşuma gidiyor ki. Karşı taraf duymuyor zannediyor yüksek sesle konuşurken, yüzünde ki gülücükler adamı bitiriyor. Sırasıyla kim var ise İzmir'de herkesle tek tek konuştu. Telefonu bana vermeden Filiz kardeşim kaptı. Millet sırasıyla konuşacak anlaşılın. Anam bana baktı. İç çekerek --Oğlum hepsi hasta olmuş --Yok bir şey anne, alt tarafı grip Gel de anama anlat bakalım. İster iyi haber olsun, ister kötü haber olsun anamın huyudur. Her zaman işi büyütür. Sanki kökümüze kıran girecek. Bir de kafaya takar. Niye böyle oldu. Ondan sonra da başına ağrılar girer. --Yahu anne sen kendine bak, bu kadar üzme kendini Yine imdadıma Filiz kardeşim yetişti. Patetes kızartmasından bir parça eline almış. Anama yaklaştı. --Aç bakım ağzını --Ben onu yemem --Aç diyorum sana --Kız öldürcen mi beni Anam istemezse de ağzını açar, Filiz kardeşim elleriyle anamı doyuracak güya. --Kızarmış patetes ağzını yakarsa görürsün o zaman --Anam bana kızmaz --Tabii sen anamın biricik kızısın --Görüyon bak abi, bu kız beni çok kışkırtıyor --Neriman gel buraya bakim --Sen niye Filiz'i kışkırtıyorsun --Baksana anama neler yapıyo, ben yapsam anam saçlarımı yolar --Sen de bir parça peynir ile ekmek getir, bakalım anam seni dövecek mi Neriman kardeşim söylediklerimi baştan şakaya aldı. İsrar edince içeriden bir parça ekmek ile bir tutam peynir getirdi. Bir atarftan Filiz patetes kızartması veriyor, bir tarftan da ekmek ve peyniri Neriman verdi. Anamın yanakları şişti. Hoşuna da gitmişti yani. Bel ki de ben ısrar edince sesini çıkarmadı. --Bak gördün mü, kıskanılacak bir durum yok Her yaşadığımız saniyeler sanki bir ders

niteliğinde. Kardeşler bir araya geldi mi bu tür muhabbetler esnasında, çocuklarımız da bizi seyrediyor. Bu seyir sayesinde bir çok öğrendikleri durum var orta yerde. Bunun için ki çocuklarınız ile birlikte birilerini ziyarete gidin. Sizlerin muhabbetlerinize katılsınlar. Çocuklarınızı odalarına hapsetmeyin. Her gün ders ders diye kafalarını şişirmeyin. Bu kardeş buluşmalarında bizim çocuklarımız çok şeyler öğreniyor. Denemesi bedava Aslında anlatılacak çok şeyler var ama... Kafanızı şişirmeyeyim fazla... Hadi kalın sağlıcakla... 18.02.2011